

Tél

*A tó már
jég alatt:
eszméd és
az álmod*

*

*A jégen
egy kavics-
pacsirta
az látod*

KOVÁCS ISTVÁN fordításai

ŠTEFAN STRÁZAY

Mint rossz álomban

*Az öreg gyárat lassan szétszedik.
A felboncolt csövek, mint elmeszesedett
erek — szenny-alvadék sötétlik
bennük, nem surrog már a gáz.
Traverzek, kapocsvasak, tartóoszlopok;
megsárgult csontok, elrepedt beton-lapocka,
a szennyecsatornába lecsorgott
zöld-sárga víz: megromlott vér, velő,
álombeli világ, de az öntudat
fénylő magára ébredése is:
ilyennek is találhat a halál.*

Az idegen

*Idegen volt szememnek az a város:
rádermedt kirakatai, jegére, kert alig,
két gyárkémény pőfékelt füst-babákat,
taszított a házfalak nyershús-vöröse,
de egyszer, alkonyat felé, a leányszállás
mellett egy ismeretlen lány rámnevetett,
és megkérdezte, ráérek-e este,
s én — mintha haza tartanék — nem értem.*

Régi város

1

*A düledező várofsal mögött
gyümölcsfák állnak,
öregségtől megcsavarodott törzsszel,
de bátran nyújtózik föl a magasba
a gyümölcs, hamvas, frissen mosdatott
bőrén a nap porával.*

2

*Zápor-hímezte rétek a város fölött.
Egymáson átlobogó kendők —
mennyek sötét visszfényei, felhőillatúak.
Alattuk a főtéren gótika.
Esőt kettéhasító — fél-eső a várost,
más fél-eső határát illeti.
E napsütött, törmelék-pörsenéses
város a bolondos virágoké,
hol virágszoknyás cigányasszonyok
turkálnak bódék bizsujában.
Gyerekek játszanak a kórház mellett,
szétdobált csontok — az elhagyott temető sirkövei, a fűbe veszve.
Itt is hazamennek a munkából az emberek,
s tesznek-vesznek tovább a ház körül.
S dermedten konganak a reggel léptei.*

Toporc

*Toporcon befagyott egy kút,
fehérlík, mint falusi toronyóra
számlapja, a megbénult mutatókkal.
Csingiling. A folyó fémjégén
cigánykések csendülnek libagégén.
Tekintetem itatja át a vér; ó,
szekerce-kék egek!
Milyen jó!
Beh nagyszerű a füst
kesernyés illatában állni
a völgyeken, hol a szántás sötét
sorait felitatja a hó!
Az erdőkben itt egykor málna termett,
a farkas megfagyott.*

BAKA ISTVÁN fordításai